

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 24 juli 2008 in zaak nr. 08/3675 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 juli 2008, verzonden op 25 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

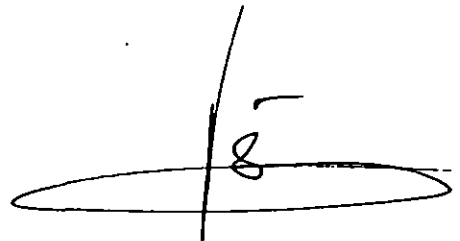
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2008

71-594.

Verzonden: 28 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

, eiseres,
gemachtigde mr. I.M. van Kuilenburg,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie**, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 31 januari 2008 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 7 januari 2008. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiseres een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), te verlenen.

1.2. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiseres gezonden.

1.3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juni 2008, alwaar eiseres zich heeft laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.A.M. Janssen.

2. Overwegingen

2.1. Eiseres, geboren op : en van Burundische nationaliteit, is bij besluit van 1 oktober 2004 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

2.2. Op 30 januari 2007 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend.

2.3. Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder die aanvraag afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

2

2.4. Volgens verweerder is de grond voor verlening van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Burundi is beëindigd. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 19 juni 2006 in samenhang met het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 31 maart 2006 inzake de situatie in Burundi.

2.5. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat noch ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het aflopen van de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning, grond bestond om eiseres op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.6. De rechtbank concludeert op grond van hetgeen in beroep is aangevoerd en het verhandelde ter zitting dat niet in geschil is dat verweerder heeft kunnen besluiten tot beëindiging van categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Burundi, waarmee de grond aan de aan eiseres verleende verblijfsvergunning is komen te ontvallen. Voorts is onbestreden gebleven dat er geen grond bestond om ten tijde van het bestreden besluit een categoriaal beschermingsbeleid te voeren.

2.7. De rechtbank overweegt vervolgens dat het besluit waarbij een vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c, van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 maart 2002, JV 2002/153.

2.8. Gelet hierop had eiseres hangende de geldigheidsduur van de haar verleende verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 geen belang bij het instellen van een beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Dit belang is herleefd met verweerders besluit om eiseres niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, dat is gebaseerd op de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers uit Burundi. Met dit besluit is immers de grond aan de aan eiseres verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd komen te ontvallen.

2.9. De rechtbank zal dan ook, gelet op de in beroep aangevoerde gronden, beoordelen of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in het geval van eiseres noch ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van die verblijfsvergunning, grond bestond om eiseres op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.10. Ter onderbouwing van haar aanvraag heeft eiseres – samengevat weergegeven – het volgende aangevoerd. Eiseres was in 1999 verloofd met de heer Begin 2002 werd haar verloofde vermist. Eiseres dacht dat haar verloofde dood was en leerde in 2003 een kapitein van het regeringsleger, genaamd kennen. Eiseres zou met hem gaan trouwen. Op 25 juni 2004 bleek ineens dat haar ex-verloofde nog leefde. Deze is haar komen opzoeken. De nieuwe verloofde van eiseres was niet blij met zijn komst en zijn

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

3

bodyguards hebben hem gearresteerd en meegenomen. Bij het fouilleren werd bij de ex-verloofde van eiseres een lidmaatschapskaart van de
 een rebellengroepering, aangetroffen. Eiseres werd door haar nieuwe verloofde ervan beschuldigd relaties te onderhouden met mensen van de Later vernam eiseres dat haar ex verloofde was vermoord en dat zij voor die moord verantwoordelijk werd gehouden door de

2.11. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres voor ongeloofwaardig moet worden gehouden. Aan dit standpunt heeft verweerder allereerst ten grondslag gelegd dat in het geval van eiseres sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Vervolgens heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht ontbeert, nu eiseres vage, bevreemdend wekkende en ongerijmde verklaringen heeft afgelegd. Het is volgens verweerder niet geloofwaardig en ongerijmd te achten dat de ex-verloofde van eiseres haar na al die jaren ineens opzoekt en haar huis binnenloopt zonder gefouilleerd te worden door de buiten het huis op de wacht staande bodyguards. Het is volgens verweerder evenmin geloofwaardig dat de ex-verloofde zoveel risico zou nemen: hij bekleedde een hoge positie binnen de , hij had een lidmaatschapskaart van de l , op zak en de bodyguards waren in uniform, dus herkenbaar als militairen. Verweerder acht het daarom niet geloofwaardig dat de ex-verloofde door de partner van eiseres is gearresteerd (en later vermoord) en dat eiseres door de verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van één van hun leiders.

2.12. In de gronden van beroep, waarin is verwezen naar alle reeds eerder ingebrachte stukken, heeft eiseres aangevoerd dat zij voldoende heeft uitgelegd wat er is gebeurd en waarom de verschillende personen hebben gedaan wat ze hebben gedaan. Dat er lijfwachten aanwezig waren, hoefde voor de ex-verloofde geen probleem te zijn. De lijfwachten hadden niet de gewoonte om iedereen te fouilleren, zij dienden slechts als een soort veiligheidskordon en ze grepen pas in op het moment dat er een probleem was. In die context was het volgens eiseres niet vreemd dat de ex-verloofde van eiseres, niettegenstaande hetgeen verweerder in dit verband heeft gesteld, het risico nam om haar op te zoeken.

2.13. De rechtbank overweegt als volgt.

2.14. Voor zover thans hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:
 "1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:
 a. die verdragsvluchteling is;
 b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (...)."

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

4

2.15. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (...)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.16. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.17. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.18. Tussen partijen staat, blijkens de gronden van beroep, niet ter discussie dat verweerder ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiseres heeft kunnen tegengeworpen dat zij toerekenbaar geen documenten ter staving van haar nationaliteit, reisroute en asielaanvraag heeft overgelegd. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Dientengevolge mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiseres om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielaanvraag moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

2.19. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres geschetste gang van zaken rondom het bezoek van haar ex-verloofde ongeloofwaardig moet worden geacht. Hierbij heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat de ex-verloofde van eiseres kennelijk hoog in de hiërarchie van de stond terwijl de nieuwe verloofde van eiseres een kapitein in het regeringsleger was. Verweerder heeft het op grond hiervan niet aannemelijk kunnen achten dat de ex-verloofde van eiseres een dermate onvoorbereid en risicovol bezoek brengt aan eiseres.

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

5

Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op standpunt kunnen stellen dat er geen geloof hoeft te worden gehecht aan het asielrelaas van eiseres.

2.20. De rechtbank is, gelet op het gegeven toetsingskader en de verklaringen van eiseres in samenhang bezien, van oordeel dat verweerder aan eiseres derhalve op goede gronden, zowel ex-tunc als ex-nunc toetsend, een verblijfsvergunning op grond van het vluchtelingenschap heeft kunnen onthouden.

2.21. Gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenschap, meer specifiek met betrekking tot de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres, heeft verweerder eveneens aan eiseres een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kunnen onthouden.

2.22. Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiseres uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning op de grond als neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

2.23. Op grond van het vorenoverwogene zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

2.24. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.25. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummer: AWB 08 / 3675

6

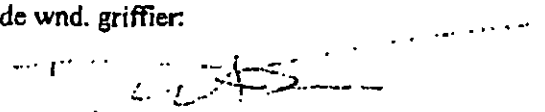
3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. R.A. Debets als griffier en uitgesproken in het openbaar op **24 JULI 2008**

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden op: **25 JUL 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw mr R.P. van Empel-Bourman

mw mr I.M. van Kuilenburg

mr. R.M.T. van Boxmeer

mw mr Y.E. Verkouter

mw. mr E. van den Hombergh

advocaten

mw E. Hendriks

mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380

griffier van de Raad van State
afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenrecht
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 22 augustus 2008

Grievens hoger beroep

inzake **GCPV Den Bosch**
betreft **0407.12.0311/ hoger beroep 22-8-08**
ons kenmerk **00005207/IK/IK**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 AUG. 2008	
ZAAXNR.	200806509
AAN:	VZ
BEHANDELD: DO:	PAR:

Edelachtbare heer / vrouwe,

- * Appellante, mevrouw _____ geboren op _____ en van Burundese nationaliteit, woonachtig aan de _____ en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr I.M. van Kuilenburg van Gelijk Advocaten, kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151, Postbus 1138, 5200 BD Den Bosch, dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij niet beschikken over een rekening courant ik verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Roermond van 25 juli 2008 (AWB 08/3675) waarin deze het beroep van appellante ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin*

beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VV2000

De aangevallen uitspraak

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.19 e.v. het volgende overwogen

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres geschetste gang van zaken rondom het bezoek van haar ex-verloofde ongelooftwaardig moet worden geacht (...)

Appellante kan zich niet vinden in dit standpunt. Naar haar mening is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan aan haar argumenten zoals naar voren gebracht in de gronden beroepschrift.

Blijkens vaste jurisprudentie is het inderdaad zo dat de rechter terughoudendheid dient te betrachten, maar dat neemt niet weg dat voor de rechter nog wel degelijk een inhoudelijke rol is weggelegd. Immers:

De rechter is niet in staat de geloofwaardigheid op een vergelijkbare wijze als de minister te beoordelen. Dat betekent niet dat er geen toetsing in rechte plaatsvindt van de beoordeling door de minister. De rechter oordeelt of de minister in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Waarbij moet worden voldaan aan het motiveringsvereiste, waaraan de rechter moet toetsen.¹

* De vraag die nu voorligt is of de rechtbank inderdaad zich heeft gehouden aan de haar toebedeelde rol, namelijk beoordelen of de minister in redelijkheid het besluit kon nemen en of het besluit voldoende gemotiveerd is.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de belangenafweging dient te voldoen aan de eisen van redelijkheid en billijkheid. De rechter kan een besluit in het kader van de marginale toetsing slechts vernietigen wanneer deze van mening is dat het bestuursorgaan redelijkerwijs niet kon menen dat er sprake was van evenredigheid tussen doel en de gevolgen van het aangewende middel

Het motiveringsbeginsel valt uiteen in twee delen namelijk enerzijds de draagkrachtigheid van de motivering (3:46 en 3:50 AwB). Hieruit volgt onder andere dat het besluit moet zijn gebaseerd op de juiste selectie, vaststelling en kwalificatie van de relevante feiten en belangen en dat de rechter op dit punt ook kan en zelfs moet toetsen. En anderzijds de kenbaarheid van de motivering (3:47 AwB).

Appellante weet dat verweerder weliswaar een ruime beoordelingsvrijheid toekomt bij de vaststelling van de relevante feiten en omstandigheden. Echter, verweerder legt in casu niet zozeer vastgestelde feiten ten grondslag aan zijn beoordeling, maar

¹ afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 27 januari 2003, 200206297/1

(waarschijnlijkheids)redeneringen. Een waarschijnlijkheidsredenering is, naar diens aard, een vrij zwakke redenering. Immers, de mate van waarschijnlijkheid van een bepaalde situatie is een glijdende schaal met bijvoorbeeld het winnen van een miljoen in de lotto aan de ene kant van het spectrum en het tegenkomen van een collega bij het koffieapparaat aan de andere. Maar dat maakt niet dat een relaas over het winnen van een miljoen in de loterij per definitie ongeloofwaardig is. Daarnaast is het een nogal arbitraire wijze van beoordelen: hoe valt op een objectieve manier vast te stellen of iets al dan niet dermate onwaarschijnlijk is dat het relaas dus ongeloofwaardig is?

In het geval van appellante klemt juist dit punt. Verweerder verwijst een bepaalde situatie naar het land der fabelen, terwijl de argumenten hiervoor zeer arbitrair zijn. Verweerder is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de ex-verloofde van appellante – een .-strijder- weer contact met haar heeft gezocht, gezien de risico's die hij daardoor liep. Appellante was op dat moment namelijk in gezelschap van haar verloofde, die kapitein was in het regeringsleger.

Appellante kan zich niet vinden in deze beoordeling van verweerder. Zij heeft uitgebreid uitgelegd waarom het geenszins 'bevreemdend', 'ongeloofwaardig' of 'vaag' is dat haar ex-geliefde weer contact met haar opnam. Zij heeft verteld dat haar ex-verloofde nog steeds van haar hield en haar niet uit zijn hoofd had kunnen zetten. Mogelijk had hij gehoord van de vergevorderde trouwplannen met haar huidige verloofde en waagde hij daarom een, in de ogen van verweerder gewaagde, laatste poging haar terug te winnen. Dit is niet onwaarschijnlijk of ongeloofwaardig te noemen maar eerder een alledaagse gebeurtenis. Immers, in liefde en oorlog is alles geoorloofd, zoals men zegt.

Daarnaast heeft appellant uitgebreid uitgelegd waarom het risico dat haar ex-verloofde liep veel kleiner was dan verweerder stelt –en dus de mate waarin zijn actie onwaarschijnlijk was veel kleiner dan verweerder stelt. De bodyguards stonden weliswaar aan de poort van het complex woningen waar appellante woonde, maar zij hadden niet de gewoonte bezoekers te onderzoeken of te fouilleren. Hun kapitein was immers op bezoek bij zijn verloofde en dat was geen plaats waar grote waakzaamheid noodzakelijk was. Bezoekers voor één van de huizen in het complex konden over het algemeen zonder verdere vragen of onderzoek door de bodyguards doorlopen. Het is * dan ook in die zin te begrijpen dat ook haar ex-verloofde meende dat hij wel binnen zou kunnen lopen om bij haar op bezoek te komen: deze inschatting was conform de feitelijke situatie.

Zoals gezegd, verweerder legt in casu niet zozeer vastgestelde feiten ten grondslag aan zijn beoordeling, maar (waarschijnlijkheids)redeneringen. Appellante meent, gezien het bovenstaande, dat de rechtbank ten onrechte geconcludeerd heeft dat verweerder, op basis van deze waarschijnlijkheidsredeneringen, redelijkerwijs mocht stellen dat het relaas niet geloofwaardig dan wel onaannemelijk is.

Conclusies

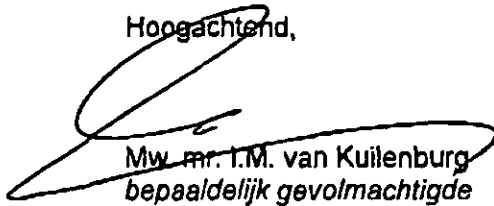
Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellante in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten

van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellante dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appellante als vluchteling dient te worden toegelaten, althans haar een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
bepaaldelijk gevolmachtigde

*